

Kapitola 1

Don by řekl, že to není holka na první signální, napadlo Lenku při pohledu na tu dívku. Všechno na ní bylo trochu disproportionální: rty skoro do poloviny tváří, vnější koutky pěkně zešíkmených očí směřovaly dolů, ruce a krk měla až moc dlouhé a na svou prostřední výšku poněkud široké boky. Když se ale pohnula a promluvila, vše se nějak pospojovalo a výsledek byl pozoruhodný.

Však ji taky kdekdo pozoroval, když dvěma mužům v krémových plátěných oblecích (ti byli na první signální se všim všudy) tiše tlumočila slova obnovitele klokočenské tvrze a zakladatele galerie: „Dnes se tu setkali výtvarníci, kteří se tady v kraji narodili, i když jsou teď rozeseți nejen po republice, ale i v zámoří...“

Lenka vyhledala očima Dona, který z mladé tlumočnice nespustil oči. Jeho bývalá žena Barka, stojící v davu hned vedle něj, měla z jeho zaujetí dívkou evidentně radost. A přitom všichni říkají, že na něj žárlí i teď, pět let po rozvodu! Zvláštní... Posunula se tak, aby neviděna měla ten zdánlivě harmonický pár pěkně na očích. Kdyby nebyla přímým svědkem, nevěřila by, že tenhle i ve zralém věku krásný chlap, který připomínal indiána z originálních ilustrací k *Poslednímu mohykánovi*, jí dnes ráno hladil záda pod noční košilí z perlově šedého hedvábí, kterou si před šesti měsíci kvůli němu koupila, a šeptal:

„Nejen sexem živ je člověk. Ale chleba jsem zapomněl.“

„V autě?“

„Koupit.“

„Tak si vem koláč, snad tam Šíma kousek nechal.“

„Díky, Marie Antoinetto.“ Cestou z postele ji políbil na temeno hlavy. „Uvidíme se odpoledne v Klokočné na vernisáži. Ale jako obvykle, prosím!“ vydal rozkaz, ale vzápětí ho zjem-

nil šaškovskou deklamací citátu, který od něj Lenka slyšela už tolikrát: „Čas na zveřejnění naší velké lásky teprve přijde.“

Jako obvykle se tedy zde jen formálně pozdravili. (Zdravit se museli, když se znali víc než dvacet let ještě ze školy, kde si svého nadějného absolventa Jiřího Donáta nechal Profesor v ateliéru jako asistenta.) Don se pak jako obvykle věnoval své bývalé Barce a známým, kterých měl všude fúru, protože i on byl známý. A že odtud s Barkou i pocházeli, znali se tu opravdu s každým.

Lenku pohled na jejich vrkání zabolěl. Prudce se otočila, sáhla na blízký stolek pro papírový kelímek s červeným vínem a zamířila k Evě, která tu taky vystavovala. Ta stála v zamyšlení před obrazem se štítkem Jiří Donát *Vrásnění III, Čtortohory* a byla ve své sošnosti víc než jindy věrná přezdívice Egypťanka, kterou dostala hned v prvním ročníku na Akademii.

„Nic lepšího než tenhle cyklus se mu nepovedlo,“ řekla Lenka. „Zatím,“ dodala.

„Zdá se ti.“ Eva se neptala, jen konstatovala, plně soustředěná na obraz.

„Jak je to vlastně udělaný?“

Lenka se nahnula co nejbliž k místu, kde z plátna s tlustým okrovým podkladem vystupoval podivně znepokojující, nízký a táhlý pahorek. Krátké tahy štětce s hodně hustou barvou navozovaly dojem strupaté kůže nějakého pravěkého zvířete.

„Čau, umělkyně,“ ozval se za nimi chraptivý ženský hlas.

Eva byla stále ponořena do obrazu, ale Lenka se zarazila. Ten navinule nakráplý hlas, jak ho kdysi na škole někdo charakterizoval, patřival Neně Boudové zvané fakultativní! Ale ta snad... Obrátila se.

Nena! A zrzavá, jako když nastoupila na fakultu! To až během studia prošla její hlava od odstínu čerstvě vytažené karotky přes zelinkavou oxidované mědi k popelavé blond, u které setrvala až do absolutoria, než se jim ztratila z očí. Těch dva-

cet let jí možná přidalo pár kilo kolem pasu, kde se jí jablko-
vě zelené boľerko trochu krabatilo, ale i to bylo sporné. Nena
měla s nadváhou problémy odjakživa. Celé studium střídavě
držela a porušovala nejrůznější diety, deset kilo dolů a pak
zas nahoru, a od baňatosti ji zachraňovaly jen dlouhé nohy.
Ty jí zůstaly, stejně jako tři důlky, rozmístěné na tvářích a čele
tak rafinovaně, až budily dojem, že byla mazaná už jako dítě,
když si škrábala jen ty neštovice, které jí zdobily. Vlasy se jí
pořád kroutily kolem tváře a spadaly na ramena jako jemné
hoblínky, stále budila dojem divoženky, která proběhla velko-
městem. Nebo bordelem, jak kdysi řekla jedna nepřející spo-
lužačka. Až když teď vycenila zuby v koňském úsměvu počí-
nající parodontózy, bylo jasné, že ta víla už proběhla leccíms
a běží dost dlouho...

Nena kývla Lence, jako by se viděly předevcírem, a upřela
zelené oči se spadajícími vnějšími koutky na Evu.

„Koukám, že Egyptanka si drží svůj styl. Pořád jednou ru-
kou a okem v Údolí králů.“ Na vteřinu napodobila postoj a ges-
to žen na starověkých nástěnných malbách, ale okamžitě se
s chraptivým smíchem sklonila k obrazu. „Zkoumáš, jestli to
není kopie? Co je to, kdo je to? A hele, Jiří Donát! Náš asistent
Don! A hodně zajímavě! To mi řekněte, jak je tohle dělaný! To
není jenom malba. Co je to za techniku? Restaurátorko, ty se
vyznáš!“ vzhlédla k Lence.

„Technika zatloukání,“ vyšlo z Eviných úst dutě, jako by i její
hlas přilétal z dávné egyptské hrobky... Okamžitě se ale vzpa-
matovala, upřímně se na Nenu usmála a objala ji: „Ahoj, holka.
Ty ses vůbec nezměnila!“

„Nápodobně. Pořád jsi stejně krásná, Evo, a sere mě to zrov-
na jako před těma x lety. Hele, dámy, když tady Don vystavuje,
to tu asi bude, ne?“

„Tamhle ho máš,“ ukázala Lenka.

„No jo. A pěknější, než když nám dělal asáka! Ta macatka
patří k němu? Nějaká nová?“

„Stará. Jsou rozvedení. Aspoň pět let,“ vyletělo z Lenky tak rychle, až se sama podivila, jak moc jí záleží na tom, aby sama před sebou nevypadala jako rozvracečka pevných vztahů.

„Má s ní kluka, už velkýho,“ doplnila ji Eva bezbarvě. „Ale pořád se spolu dost stýkají. Ona je teď hodně bohatá, tady restituovala pár baráků a lékárnu a ještě vede nějakou farmaceutickou firmu. Barbora Donátová.“ Obě „er“ jí v ústech zadrnčela tak nepřátelsky, až to Lenku překvapilo. Nena si ale ničeho nevšimla a jela dál.

„A co ta jeho první, Dášenska?“ vyzvídala. „Všechny jsme jí ho záviděly, když jsme byly na škole.“

„Umřela,“ řekla Eva. „Brzy potom, co jsme vypadly ze školy.“

„No jasně, byla podstatně starší než on. A dost nemocná už tehdy.“

„Ale dělala pořád. Poslední rok jsem jí pomáhala... Hodně mě naučila. Byla to skvělá ženská. A restaurátorka od Boha,“ vzdychla Lenka.

Nena se znovu zahleděla na Dona, který s kelímkem vína v ruce právě okouzloval vysokou a plavovlasou příčinu druhé mízy zdejšího starosty.

„Takoví chlapi ať jdou do háje! Kde je nějaká spravedlnost?! Musí mu být nejmíň šedesát, ne? A pořád vypadá dobře a ženský se na něj lepěj jak zamlada.“

„O deset let víc než nám, čili pětapade,“ řekla Lenka. „To ostatní sedí.“

„Šesta,“ opravila ji Evka. „Jdu si pro minerálku.“

„Nějaká divná. Naštvaná?“ zeptala se Nena Lenky.

„Je unavená, dělala tu s dětmi týden dílnu, její věci se instalovaly až dnes a ve zmatku. Už jsi je viděla?“

„Jenom dětský knížky, ty vyšly i ve Francii. Ale prej je tu hodně známá.“

„Nejen tady. Pojď.“

Lenka vzala Nenu pod paží a vedla ji do vedlejší místnosti. Dál už to nechala na ní. Nena se rozhlédla, pak přimhouři-

la oči a jako očarovaná se vydala ke čtyřem plátnům na pravé stěně. Každé z nich bylo podélně rozděleno na tři různě velké díly. Nena se zastavila u prvního, špinavě bílého s jemnoučkými rezavými vlákny, prorůstajícími obrazem bez ohledu na jeho dělení.

„Do prdele, kde je tu nějaká spravedlnost? Na škole byla nejlepší a teď taky, kurva drát!“

„Talentu se neubráníš,“ použila Lenka svůj oblíbený slogan.

„Tu chci mít v galerii!“ řekla Nena.

„Ve Francii už Evka galeristu má.“

„Tady. Na Bělohorský, kousek od Hradu. Přesídlila jsem natrvalo a v září otevírám.“ Nena postoupila k dalšímu obrazu a Lenka ji nechtěla rušit otázkami.

„Vytrvalost a jemná neodbytnost, se kterou Eva Králová sestupuje do dalších a dalších vrstev Země, nebo chcete-li hlouběji a hlouběji k sobě, dává šanci ke speleologii vlastní duše každému, kdo otevřeně prodlí s jejími obrazy,“ zarecitoval z rozevřeného katalogu muž, který se zastavil na prahu místnosti, a když Lenka pobaveně zakroutila hlavou, pokročil k ní.

„Ukázali mi vás před vernisáží, ale pak jste se někam ztratila. Lenko Málková, dovoluji, abych vám složil poklonu za přesné vystižení podstaty obrazů Evy Králové a...“

„Kostó?! To snad není pravda!“ zajčela Nena a sevřela muže v náruči. Opatrně se vyvinul.

„A hele, Nena,“ řekl nenadšeně. „Ty musíš být všude.“

„Nemusím, ale jsem. Už definitivně v Česku! Lenko, seznam se s mým kamarádem Kostou, světovým tanečníkem a mimem, který se svou skupinou projel všechny světadíly, úžasným srandistou a...!“

„Zadrž! Konstantin Wolf, soukromník z Milevska,“ uklonil se příchozí zlehka.

Teď teprv si ho mohla Lenka prohlédnout. Štíhlá střední postava, krátce ostříhané šedé vlasy, rámuje obdélníkový obličej

s pravidelnými, nijak výraznými rysy. Hnědé oči, zdravá pleť. Padesát? Možná míň, možná víc. Co ji zaujalo nejvíc, byl klid, který z něj vyzařoval. Zakotvení v přítomnosti. Teď zcela soustředěn na ni.

„Abych ten hold dokončil...“ Svým pevným tichým hlasem jako by postupně zavíral přívod výtryskům Neniných kvokavých výkřiků údivu nad tím, že taky definitivně přesídlil z Paříže a Nice a New Yorku a „... naposled jsi bydlel v Londýně, vid’?“

„... dokončil,“ zvýšil jen trochu hlas a Nena zmlkla. „Lenko Málková, jste zajímavá žena, teď, když vás vidím živou, můžu říct, že po všech stránkách, a já bych s váma rád kamarádlil.“

Lenka se usmála. „Takhle vesele se mnou už dlouho nikdo nemluvil,“ začala, ale vtom se vedle jejího nového známého objevil Don a vzal ho kolem ramen.

„Kosťo, potřebovali bychom ještě pár věcí probrat, dokud je tu starosta. Čeká v krbovém sále.“

„Done! To je let! Pamatuješ, pamatujete se na mě?“ začala Nena, ale dvojice už byla skoro u dveří.

„Ještě si vás najdu, Lenko Málková,“ mávl odtud Kosťo na Lenku.

„Asi trhlej. Ale mile,“ řekla Lenka.

„Jo holka, ten to ve světě vzal hákem. Ve Francii měla jeho skupina fenomenální úspěch, a že to jsou paznehti zhejčkaný, ve Švýcarech taky, chytili se na pár let i v Americe. Teď už nejezdil, jen s nima vždycky něco nazkoušel v londýnském studiu, snad je i sám prodával. Je úžasně schopnej, mohl by mi pomoci s rozjezdem galerie, když už je tady. Má spoustu známějch. A prachů,“ zasnila se Nena. „Hned ho zalasuju.“ Skoro vyběhla z místnosti, Eviny obrazy už ji nezajímaly. Lenka se pomalu vydala za ní. V chodbě, vedoucí na zahradu, ji zastavil vysoký a vousatý majitel galerie.

„Už jsem se bál, že jste odjela, paní Málková. Musím vám ještě jednou poděkovat, že jste nám pomohla s katalogem.“

„To byla maličkost. O Evě napíšu vždycky ráda. A nejen proto, že je moje kamarádka už od Akády.“

„Honem pojd'te na koláče mé ženy, dokud nezmizí. Ještě jsme si spolu ani neřekli. Aspoň symbolicky. Papír necinká, ale to víte, vodu sem musíme dovážet.“

„Rozumný řešení. Hlavně že obrazy nejsou na jedno použití,“ řekla Lenka a dala se vést do sálku s plápolajícím krbem.

„Výstava se vám moc povedla.“

„Obrazy na jedno použití, to je nějaká novinka?“ zasmál se.

„To jde napříč staletími.“

„Já to nesleduju, mám pořád dost starostí s rekonstrukcí tvrze.“

Než se Lenka stihla zeptat, co všechno ještě čeká na obnovu, odloupl se od skupinky u krbu Don.

„Pardon, dávná posluchačko,“ vytáhl na Lenku úsměv i oslovení, kterým v prostředí, kde je ještě neznali, jasně vymezoval jejich vztah. „Staníku, můžu si tě na okamžik půjčit? Máme tu takovej problém...“ Aniž čekal na souhlas aspoň jednoho z nich, odváděl Lenčina průvodce ke krbu a pán tvrze se zmohl jen na zvolání:

„Koláče, tamhle! Nejlepší jsou jabkové! Řezy hraběčiny!“

Lenky se zmocnil takový vztek, že měla chuť hlasitě zařvat. Rychle si ucpala pusku hraběčným řezem. Ten hned prvním něžným útokem zkaramelizovaného sněhu, mírně zostřeným navinulými jablky se skořicí, naráz dobyl obě její patra, ale znechucení Donem i sebou samou nerozpustil. Jak může milovat někoho, kdo se k ní na veřejnosti nezná, a přitom nesnese, aby se bavila s kýmkoli rodu mužského! Cítila, že tu už nevydrží ani minutu, a skoro se rozběhla vyhledat Evu, která měla jet na rekondiční pobyt do Libšova s ní. Tam hned skočí do bazénu a vyplave všechno zklamání a ponížení, které jí tyhle situace už půl roku připravovaly. Škoda že sauna bude až zítra večer! To by teprv byla terapie!

Evu našla v první výstavní místnosti v podstatě tak, jak ji s Nenu opustily.